

Sygn. akt II Ca 1254/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Sławomir Krajewski (spr.)

Sędziowie: SO Dorota Gamrat- Kubeczak

SO Mariola Wojtkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 listopada 2014 roku w S.

sprawy z powództwa H. M.

przeciwko Starostwu Powiatowemu w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 26 sierpnia 2014 roku, sygn. akt VI C 741/14 upr

postanawia:

uchylić zaskarżony wyrok i odrzucić pozew.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2014 roku, Sąd Rejonowy w Gryficach, w sprawie o sygn. akt VI C 741/14 upr., zasądził od pozwanego Starostwa Powiatowego w Ł. reprezentowanego przez Starostę (...) na rzecz powoda H. M. kwotę 425 zł wraz z ustawowymi odsetkami poczynając od dnia 21 listopada 2005 roku do dnia zapłaty, a nadto kwotę 30 zł tytułem kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał między innymi, że intencją powoda było oznaczenie pozwanego i pozwanie Powiatu (...) i zgodnie z taką wolą powoda Sąd oznaczył pozwanego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany i zaskarżając wyrok w całości, wniósł o jego zmianę i odrzucenie pozwu, względnie oddalenie powództwa w całości.

Skarżący zarzucił Sądowi pierwszej instancji:

I. naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik postępowania, tj:

1. naruszenie art. 199 § 1 pkt 3, w zw. z art. 64 i art 505⁴ kpc poprzez zaniechania odrzucenia pozwu skierowanego wobec Starostwa Powiatowego w Ł., nieposiadającego zdolności sądowej, co z kolei wypełnia przesłankę nieważności postępowania (art. 379 pkt 2 kpc),

2. naruszenie art. 350 kpc, w zw. z art. 199 § 2 kpc - poprzez uznanie, że Sąd bez udziału powoda mógłby zmienić oznaczenia strony pozwanej, przy czym sentencja zaskarżonego wyroku i tak nie wykazuje na wprowadzenie zmiany sygnalizowanej w uzasadnieniu wyroku,

3. naruszenie art. 233 § 1 w zw. z art. 232 kpc, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie, że wyłącznie powodowi należy się zwrot opłaty za kartę pojazdu pomimo, że powód nie był jedynym właścicielem przedmiotowego pojazdu i nie wykazał, że opłata zastała dokonana wyłącznie kosztem jego majątku,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1 naruszenie art. 405 kc, w zw. 6 kc, poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie roszczenia powoda mimo braku jakichkolwiek dowodów wskazujących, że zwrot opłaty za kartę pojazdu należy się wyłącznie powodowi,

2 naruszenie art. 481 kc, w zw. z art. 405 kc, poprzez niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie odsetek od dnia 21 listopada 2005 roku do dnia zapłaty, mimo że zobowiązanie objęte pozwem stało się wymagalne dopiero w dniu 31 lipca 2013 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna, a w szczególności zasadny okazał się zarzut apelującego braku po jego stronie zdolności sądowej.

W rozpoznawanej sprawie powód konsekwentnie określał pozwanego jako Starostwo Powiatowe w Ł..

Sąd Rejonowy całkowicie bezpodstawnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził, że intencją powoda było oznaczenie pozwanego i pozwanie Powiatu (...) i zgodnie z taką wolą powoda Sąd oznaczył pozwanego.

Po pierwsze Sąd Rejonowy w całym swym zaskarżonym wyroku oznaczał konsekwentnie pozwanego - jako Starostwo Powiatowe w Ł..

Po wtóre w sprawie całkowicie brak jest podstaw do uznania, że intencją powoda było pozwanie Powiatu (...), skoro mimo podniesienia w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 23 października 2013 roku zarzutu braku zdolności sądowej pozwanego, powód nie złożył żadnego oświadczenia co do określenia strony pozwanej.

Zgodnie z art. i ust. 1 i 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym mieszkańcy powiatu tworzą z mocy prawa lokalną wspólnotę samorządową i przez powiat, należy przez rozumieć lokalną wspólnotę samorządową oraz odpowiednie terytorium. Stosownie do art. 2 ust. 1 i 2 ustawy powiat wykonuje określone ustawami zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność i ma osobowość prawną. Jak każda osoba prawna działa przez swoje organy. Organem wykonawczym powiatu jest jego zarząd (art. 26 ust. 1). Przepis art. 33 ustawy o samorządzie powiatowym głosi wreszcie, że zarząd wykonuje zadania powiatu przy pomocy starostwa powiatowego oraz jednostek organizacyjnych powiatu, w tym powiatowego urzędu pracy. Starostwo powiatowe stanowi, więc jedynie odpowiednio zorganizowany aparat pomocniczy - urząd, umożliwiający wykonywanie przez zarząd powiatu jego zadań i kompetencji.

W tej sytuacji nie sposób przyjąć, że starostwu powiatowemu przysługuje przymiot osobowości prawnej i zdolności sądowej, normowanej w art. 64 kpc.

Przepis art. 199 § 1 pkt 3 kpc stanowi, że sąd odrzuca pozew jeżeli jedna ze stron postępowania nie ma zdolności sądowej. Brak zdolności sądowej po którejkolwiek ze stron procesu stanowi zatem bezwzględnie ujemną przesłankę procesową w postępowaniu cywilnym, którą sąd zobowiązany jest uwzględnić z urzędu w każdym etapie sprawy (art. 202 zd. 3 kpc) i w razie jej wystąpienia zobowiązany jest odrzucić pozew. Zgodnie zaś z art. art. 70 i 71 kpc, jeżeli braki w zakresie zdolności sądowej dają się uzupełnić, sąd wyznaczy w tym celu odpowiedni termin - w sytuacji zaś, gdy braku tego nie można uzupełnić, sąd zobowiązany jest wydać stosowne postanowienie, w szczególności postanowienie o odrzuceniu pozwu. W doktrynie prawa i orzecznictwie słusznie wywodzi się, że brak zdolności sądowej nie może być uzupełniony przez wstąpienie do udziału w sprawie podmiotów mających tę zdolność zamiast podmiotu, który tej zdolności mieć nie może. Konieczną przesłanką uzupełnienia tego braku jest zachowanie tożsamości stron, a więc takiego stanu rzeczy, w którym zarówno przed uzupełnieniem, jak i po uzupełnieniu braku zdolności sądowej

stroną pozostaje ta sama jednostka. (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2009 r., II CSK 681/08). W sytuacji więc, gdy pozew wniesiono przeciwko jednostce nie posiadającej zdolności sądowej, w świetle wyżej wskazanych przepisów, nie jest w żaden sposób możliwe usunięcie tego braku.

Przypomnienia wymaga, że stosownie do art. 379 pkt 2 kpc, taki brak zdolności sądowej skutkuje nieważnością postępowania, które to uchybienie Sąd Okręgowy obowiązany jest wziąć pod rozwagę z urzędu (art. 378 § 1 kpc).

W razie zajścia przyczyn odrzucenia pozwu (art. 199, 1099, 1113, 1124, 1165 § 1 kpc, oraz art. 295 i 486 ksh) sąd II instancji uchyla zaskarżony wyrok i odrzuca pozew. W tym jednak wypadku sąd nie znosi postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością. Wynika to z treści art. 386 § 3 kpc, który w tym zakresie należy traktować jako przepis szczególny w stosunku do przepisu art. 386 § 2 kpc. Przepis art. 386 § 3 kpc nie określa wprawdzie formy orzeczenia, ale wypada przyjąć, że powinno ono mieć formę postanowienia. Nie jest to bowiem rozstrzygnięcie co do istoty sprawy, dla którego właściwa jest forma wyroku, lecz orzeczenie dotyczące biegu postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 1999 r., III CKN 693/98, OSNC 2000, nr 4, poz. 73).

Podsumowując wszystkie powyższe wywody należało orzec jak w sentencji postanowienia.